

JIRÍ SUCHÝ-JIRÍ ŠLITR

JONÁŠ A TINGL-TANGL

Na scéně stojí staré klavíno. Jeho přední deska chybí, takže všichni mechanismus je odkryt. Jirí Suchý a Jirí Šlitr přicházejí.

- S: No, a jáme tady.
J: ... myslíš?
S: Soudím tak podle nástroje.
S: ... hudební?
S: No oršem. Co je to za značku? KOCANDA! To je známá značka! To muselo stát aspoň dvě stě korun.
S (*tukne do klávesy, ozve se velmi falešný zvuk*):
S (*znejší*): No, docela slušnej zvuk. — Ze bys nám něco zahrál?
S: Nikdy!
S: Máš svou hrđost.
S: Taký? Já taky. Hele, a jak se ti to projevuje?
S: To je různý. Tak dejme tomu, když vidím někde bílý piáno, tak na něj nezahraju a nezahraju.
S: Já to samé. Když vidím bílý piáno, tak nezahraju a nezahraju.
S: U tebe to není hrđost, to je neschopnost.
S: To je jedno, ale jáme na tom stejné. Dokonce já jsem na tom relativně lpi: Když vidíme bílý piáno, tak oba nezahraju a nezahraju, jenže ty jsi na to musel 20 let díít Bayerovku. Ty sis získal děství a tady před bílým piánem jáme si rovni.
S: Před bílým piánem jo. Ale jakmile se objeví dokoncej nástroj, okamžitě nad sebou výsoko vynikám.

S: Jenomže: Jak dlouho už spolu vystupujeme a kolik těch dokonalých nástrojů jáme viděli? Jeden!

- S: Dva!
S: Jeden!
S: Dva!
S: Tak dobře, ty jsi viděl dva, já jenom jeden. — Já nepil. — Ale měl bys přece jenom zahrát, když už rodiče na tebe vynaložili ty peníze!
S: Jaký peníze? Já jsem samouk!
S: Samouk? Já taky! Tak to jsme vlastně spolužáci.
S: Spolužáci? Tak pojď ukázat, co jsi pochytil!
S: No, moc jsem nepochytil. Já jsem chodil hodně za piáno.
S: V tom to je. Já nemohl chodit za piáno, my ho měl stát u zdi. Tak jsem musel dřít a dneska ze mne něco je.
S: Já vím. Skladatel. — Jenom jeden skladatel v dějinách hudby mohl chodit za piáno, i když stálo u zdi. Liszt!
S: A nechočil. Proto to s Lisztem někam dotáhli!
S: Ale tak mě napadá — co kdybys něco zahrál? Jen tak levou rukou!
S: (*se postaví k piánu, pravou ruku si vsune do kapsy a levou začne sváje hrát. Hraje motiv písně Marim*).
Pamatuješ? Viděl!
S: Devatenáct set dvacet!
OBA: Jonáš!!!
S: Ano, přesně takovéhle piáno...
S: Růžový tapety...
S: Pivo a mračna kouře. A zase pivo.
S: To jáme byli ještě mladý.

S: Dokonce mladší, než jáme ted.
(*oba si odhlídají svračníky a octíají se před publikem v kostýmech z devadesátých let. Jirí Šlitr si sedá za rozkladné piano a začíná hrát. Jirí Suchý jde na předscénu a zpívá. Během písně přichází na scénu Jirí s podhradného baru v. 1920 a staví na piano bévo*).

S: Vyvěste fangle
Na tingl-tangle
Protože Jonáš Jonáš už je tu
Vezeme vám horu
Bezvadných fórů
A prvotřídních kupletů

Koukejte už se blejská na časy
Rozplyne se i nejčernější chmúra
Jestli se nerozplyne tak vám u kasy
Mademoiselle vrátí zpátky toho bura

Vyvěste fangle
Na tingl-tangle
Protože ted se budem smát
Ten kdo se řechce
Mračit se nechce
Ten umí lehcce s životem se prát

Dobry večer dámy a pánové! Dovoľte, abych se Vám představil: Jsem Jonáš. Přijmení mám sice taky, ale nevím proč. Vůbec ho nepoužívám. Jsou to vyhozený peníze.

MZK-PK Brno

3119992195

Vyvěste fangle
Na tingl-tangle
Protože teď se budem s
Ten kdo se řeče
Mračit se nechce
Ten umí lehce s živc

Křestní jméno jsem dostal o... lem. Pan farář po-
vidal kmotrovi: Tak jakpak se bude jmenovat?
Kdo? — No ten chlapec! — Kterej? — Ten, co
ho držíte! — Jo, náš František!

Vyvěste fangle
Na tingl-tangle
Protože teď se budem smát
Ten kdo se řekne
Mračit se nechce
Životem se práť
Ten kdo se řekne

(Vypije pivko) A s životem je třeba se práť. Podívejte
se já... teď zrovna se nacházím v překerní situaci.
Musím se ženit. Zdědil jsem totiž frač a neznám
pro něj jiný uplatnění. Už jsem si začal na zahrádce
pěstovat svatební květiny. V touze po originalitě
jsem zkušil koniklec a pampelišku. Myslil jsem, že
vypěstují koniklesku a zatím mi vyšel pampaklec.

Nemám já smůlu?
Konečně s květin si nedělám starosti, to se už vždy
něco sežene. Horší je to s nevěstou. — Už jsem jednu
měl. Byla hezká... blondýna... trochu nafouka-
ná... A stejně mi ji někdo vyfoukl! To bylo totiž
takhle. Začnu od Adama:

Zjištěno je prý vědecky
A dokázáno svědecky
Ze člověk musí mít někoho rád
Už přece za dob Adama
Byla tu Eva s vnaďama
Ten případ račte jistě všichni znát
A protože ani já nejsem

Vetřel jsem se do přízně jedné
Hezké slečny
A právě tak jako ten Adam
Pod tihou její krásy padám
A je mi při tom do zpěvu

Slečna (jestli se nepletu)
Chodila v černém korzetu
A pýšnila se jak je útlá v pase
Když vitr nohy bezděčně
Odkryje stěně skutečně
Já myslím že snad utonu v té krásě

A kdybych vám měl popsat ještě
Její boky
Potřeboval bych na to aspoň
Čtyři sloky
A právě proto jak ten Adam
Pod tihou její krásy padám
A je mi přitom do zpěvu

Křivka jejího ramene
Byla by hodna kamene
A sochařova mistrovského majzlíku
Stejně tak hrdě vypjatá
Dvě běloskvoucí poupata
Kvetoucí nevinně ve stínu krajzlíku
To všechno to jsou bezesporu
Její klady
Se kterými si někdy člověk
Neví rady
A právě proto jak ten Adam
Pod tihou její krásy padám
A je mi přitom do zpěvu

Zjištěno je prý vědecky
A dokázáno svědecky
Ze člověk musí mít někoho rád
Už přece za dob Adama
Byla tu Eva s vnaďama
Ten případ račte jistě všichni znát
Ta slečna, kterou jsem vám tady
Pracně popsal
Za tou jsem jako blázen dnes a
Denně honsal

Pod tihou krásy toho hada
Dneska už jiný Adam padá
A je mu přitom do zpěvu...

S (dospěvává a obrací se na Š): Víc už si z toho v
nepamatuju.
Š: Já si ještě pamatuju, že ta slečna co obsluho
měla znamínko na tváři.
S: Že já jsem tam seděl se zánětem okostice,
nevíš, co?

Š: Jo, máš pravdu. S někým jsi tam seděl.
S (pochvě se pohlednou důkladně prohlížeje svůj ob
Tak se mi zdá, že jsme to s obléčením trochu
hnali. (K obecnému) Promiňte mi, prosím,
oblek. Chtěl jsem Vám přiblížit poněkud Ji
a jeho dobu, ale k tomu, co se chystám vy
nytní, hodil by se oblek spíš tmavý než či
Chtěl bych vám totiž ve vši skromnosti přečíst
vědeckou práci světového významu. Je to st
Jonáš, jeho život a dílo. Možná, že to radši
Jonáš je zase sám doma — to ještě nevím. (P
stáh papírku) Nebojte se, nebudu číst všechno
trvalo by to přibližně osm hodin. Přečtu zá
bou polovinu.

JONÁŠ — JEHO ŽIVOT A DÍLO

Byl jednou jeden Jonáš. (Ano, prosím, věd
práce a začíná jako pohádka. To pro případ, kd
to nevzála universita, tak to budu vyprávět dě
Tak tedy — byl jednou jeden Jonáš a ten by
mikem. To znamená, že když něco řekl, tak se
likum smálo, až se za břicho popadalo. Čím
slavnější, tím byl dražší a tím se jeho publi
popadalo za větší břicho.

Za břicho lze se popadat symbolicky nebo funk
V Jonášově případě bylo nutno volit popa
funkční, protože jeho anekdoty byly k popu
Kdo se nepopadl za břicho, popukal.

Ve vídeňském vojenském špitále U nemilostř.
sester dochoval se nám do dnes záznam o pu
kaněla. Hanturka. s podrobným popisem

a s vyobrazením pacientovy
ného krajináře, Wurzel, Na v
ě k vidění truhlic, zveřej d
šše jsme objevili ve Vídni v ha
nevím už, jak se jmenoval, a
Oberamergauer Gels
n někde uprostřed hantuh
Jonáš. Jeho humor byl nev
by knihář.

ššán kapitulu v Jonášově pře
šel s nimi všechny lokaly sv
řekdo, kdo směl mlátit do p
ze od přání a vybrané d
...tedy — vždycky se mi po
který by dovedl rozsvítit
foto při Jonášově vystoupen
uplet, tu tannou, tu častou,

in kuplet jsem měl obob
ndýně — Varieté pro náh
rchester — kouzelník ve fra
šho bych musel žít teledn a
l. Obsluha tiehá, výstřihy h
l toast pod stůl, bylo outo

itka — Londýn 1928.
žba brije Good Bye, Tra

ry večer!
olte, abych se vám předu
není momentálně nemám. M
o jsem nejdřív proslavil, a p
tajícímu umělec. Dovedu
e mi otep nempouchů a na
rodám!

lá věc na světě má svou cen
enná může mít v určitém ob
i. Mám pod postelí karety k
htěl vyhodit. Nevýhodit je
tebylo toho kufra, nemám p
oha a kufr to věd na selo

8129

Už už si z toho v

obsluže

okostice,

seděl.

svůj ob

trochu

prosím,

poněkud Jo

vy

než č

přečíst

st

radši n

(Př

všechn

A DÍLO

Prosím, věd

pro případ, ke

vypřávnět dě

ten by

řekl, tak se

popadalo. Čim

jeho publi

publi

funk

Nebo jiný případ:

Ulomný podpaek může ve vhodný okamžik za-
chránit milióny lidí před jistou záhubou. Nevím
sice jak, ale to je právě to. Zkrátka — nikdy v ži-
votě jsem nic nevyhodil — kromě jednoho agenta
s podvazkama. Všechno ukládám do krabice. Všechno
no má svou cenu.

Koupil jsem si knot
Snad mi přijde vhod
Vložím ho do krabice

Nebude tam sám
V té krabici mám
Roztodivných věcí více

Člověk neví co se může
Přihodit
A tak je mi líto věci
Vyhodit

Ukládám je tam kam patří
Za rok za dva nebo za tři
Budu rád že je mám

Uložil jsem do krabice
Rukavice z jelenice
Neboť byly obě
Levý

K čtenu jsou ty rukavice
Proč jsem je dal do krabice
To se sice zařtm
Neví

Doufám ale že mi jednou
Přijdou vhod
Rukavice stejně jako
Inený knot

Uložím je tam kam patří
Za rok za dva nebo za tři
Budu rád že je mám

Už desátý rok
Schovávám si brok
Kterým jsem byl kdysi
Střelen

Vletěl zvesela
Primo do těla
Byl jsem to já a ne
Jelen

Řekl jsem si: To je ale
Náhoda
Pro jelena toho broku
Je škoda

Uložím ho tam kam patří
Za rok za dva nebo za tři
Budu rád že ho mám

Měl jsem doma mince
Byly po mamince
Mého nevládního
Strýce

Z mincí na mě civí
Císař jako živý
Škoda že jich nemám
Více

Řekl jsem si: Ty se nesmí
Zíratiti
Třeba budou ještě někdy
Platiti

Uložím je tam kam patří
Za rok za dva nebo za tři
Budu rád že je mám

Jak tak roky běží
Přestávám být svěží
A krabici stěží
Zvednu

Mám strach z její váhy
Doufám však že záhy

opak. Jste můj typ (počte zpívat na orientální módu)

S: To bylo v Miláně 1929! (Hudba hraje skladbu Funiculi Funicula)

S: Dobrý večer. Dovolu, abych se vám představil. Jsem Jonáš. Přijmení jsem ztratil před léty zároveň s legitimací. Za to mám od té doby levnější vizitky.

To jsem rád, že jsem zavítal do Itálie — to byl můj sen. Můj dědeček byl totiž Ital. Nebo Švéd? Teď nevím. Zkrátka — býval námořníkem a na stará kolena se usadil v Tyrolsku.

S: A nestýskalo se mu po vodě?

S: Po vodě vůbec ne. On pil zásadně rum. Když došel nějakou hezčí láhev, tak ji nevyhodil. Udržel do ní loď, jestli to znáte. Nadělal si nejdivů ráhna, stěžeň, kormidlo, plachty... a potom, to všechno pinzetou dopravoval hrdlem do láhve a v láhvi to slepoval.

S: To musela být piplačka.

S: Piplačka? To je slabý výraz. To byla šlená džina, na několik let! A taky to dědečka zahubilo. Jednou dostal k svátku ruin v takový krásný láhvi, že prohlásil: Teď vytvořím životní dílo. Sedl si k práci a zstal od toho po dvanácti letech. A to neměl dělat, protože jak vstával, zavádil o stělu, hlavě se skutálela a padla na podlahu. Pochopitelně se rozsekala.

S: A loď taky.

S: Ne. Loď zůstala celá.

S: Měl. Krásnou, mosaznou. A oběsil se na ní, protože nikdo mu nikdy už nevěřil, že tu loď dělal dvanáct let v láhvi!

Nepříšel jsem ale vyprávět smutné historiky — přišel jsem vám zapívat. Budu zpívat zastraným hlasem — protože jiným nevládnou. Uzátky na hlasivkách, povídá lékař. — Vím, udělal jsem si je tam, abych nezapomněl zpívat.

(Na scéně přijde děvečka s rozšířeným parapletem a začne v rytmu písničky křesovat po scéně)

Chodila před léty Skromně a s ofnou Měla jen dvě tetv

opak. Jste můj typ (počte zpívat na orientální módu)

S: Dobrý večer. Dovolu, abych se vám představil. Jsem Jonáš. Přijmení jsem ztratil před léty zároveň s legitimací. Za to mám od té doby levnější vizitky.

To jsem rád, že jsem zavítal do Itálie — to byl můj sen. Můj dědeček byl totiž Ital. Nebo Švéd? Teď nevím. Zkrátka — býval námořníkem a na stará kolena se usadil v Tyrolsku.

S: A nestýskalo se mu po vodě?

S: Po vodě vůbec ne. On pil zásadně rum. Když došel nějakou hezčí láhev, tak ji nevyhodil. Udržel do ní loď, jestli to znáte. Nadělal si nejdivů ráhna, stěžeň, kormidlo, plachty... a potom, to všechno pinzetou dopravoval hrdlem do láhve a v láhvi to slepoval.

S: To musela být piplačka.

S: Piplačka? To je slabý výraz. To byla šlená džina, na několik let! A taky to dědečka zahubilo. Jednou dostal k svátku ruin v takový krásný láhvi, že prohlásil: Teď vytvořím životní dílo. Sedl si k práci a zstal od toho po dvanácti letech. A to neměl dělat, protože jak vstával, zavádil o stělu, hlavě se skutálela a padla na podlahu. Pochopitelně se rozsekala.

S: A loď taky.

S: Ne. Loď zůstala celá.

S: Měl. Krásnou, mosaznou. A oběsil se na ní, protože nikdo mu nikdy už nevěřil, že tu loď dělal dvanáct let v láhvi!

Nepříšel jsem ale vyprávět smutné historiky — přišel jsem vám zapívat. Budu zpívat zastraným hlasem — protože jiným nevládnou. Uzátky na hlasivkách, povídá lékař. — Vím, udělal jsem si je tam, abych nezapomněl zpívat.

(Na scéně přijde děvečka s rozšířeným parapletem a začne v rytmu písničky křesovat po scéně)

Chodila před léty Skromně a s ofnou Měla jen dvě tetv

opak. Jste můj typ (počte zpívat na orientální módu)

S: Dobrý večer. Dovolu, abych se vám představil. Jsem Jonáš. Přijmení jsem ztratil před léty zároveň s legitimací. Za to mám od té doby levnější vizitky.

To jsem rád, že jsem zavítal do Itálie — to byl můj sen. Můj dědeček byl totiž Ital. Nebo Švéd? Teď nevím. Zkrátka — býval námořníkem a na stará kolena se usadil v Tyrolsku.

S: A nestýskalo se mu po vodě?

S: Po vodě vůbec ne. On pil zásadně rum. Když došel nějakou hezčí láhev, tak ji nevyhodil. Udržel do ní loď, jestli to znáte. Nadělal si nejdivů ráhna, stěžeň, kormidlo, plachty... a potom, to všechno pinzetou dopravoval hrdlem do láhve a v láhvi to slepoval.

S: To musela být piplačka.

S: Piplačka? To je slabý výraz. To byla šlená džina, na několik let! A taky to dědečka zahubilo. Jednou dostal k svátku ruin v takový krásný láhvi, že prohlásil: Teď vytvořím životní dílo. Sedl si k práci a zstal od toho po dvanácti letech. A to neměl dělat, protože jak vstával, zavádil o stělu, hlavě se skutálela a padla na podlahu. Pochopitelně se rozsekala.

S: A loď taky.

S: Ne. Loď zůstala celá.

S: Měl. Krásnou, mosaznou. A oběsil se na ní, protože nikdo mu nikdy už nevěřil, že tu loď dělal dvanáct let v láhvi!

Nepříšel jsem ale vyprávět smutné historiky — přišel jsem vám zapívat. Budu zpívat zastraným hlasem — protože jiným nevládnou. Uzátky na hlasivkách, povídá lékař. — Vím, udělal jsem si je tam, abych nezapomněl zpívat.

(Na scéně přijde děvečka s rozšířeným parapletem a začne v rytmu písničky křesovat po scéně)

Chodila před léty Skromně a s ofnou Měla jen dvě tetv

opak. Jste můj typ (počte zpívat na orientální módu)

S: Dobrý večer. Dovolu, abych se vám představil. Jsem Jonáš. Přijmení jsem ztratil před léty zároveň s legitimací. Za to mám od té doby levnější vizitky.

To jsem rád, že jsem zavítal do Itálie — to byl můj sen. Můj dědeček byl totiž Ital. Nebo Švéd? Teď nevím. Zkrátka — býval námořníkem a na stará kolena se usadil v Tyrolsku.

S: A nestýskalo se mu po vodě?

S: Po vodě vůbec ne. On pil zásadně rum. Když došel nějakou hezčí láhev, tak ji nevyhodil. Udržel do ní loď, jestli to znáte. Nadělal si nejdivů ráhna, stěžeň, kormidlo, plachty... a potom, to všechno pinzetou dopravoval hrdlem do láhve a v láhvi to slepoval.

S: To musela být piplačka.

S: Piplačka? To je slabý výraz. To byla šlená džina, na několik let! A taky to dědečka zahubilo. Jednou dostal k svátku ruin v takový krásný láhvi, že prohlásil: Teď vytvořím životní dílo. Sedl si k práci a zstal od toho po dvanácti letech. A to neměl dělat, protože jak vstával, zavádil o stělu, hlavě se skutálela a padla na podlahu. Pochopitelně se rozsekala.

S: A loď taky.

S: Ne. Loď zůstala celá.

S: Měl. Krásnou, mosaznou. A oběsil se na ní, protože nikdo mu nikdy už nevěřil, že tu loď dělal dvanáct let v láhvi!

Nepříšel jsem ale vyprávět smutné historiky — přišel jsem vám zapívat. Budu zpívat zastraným hlasem — protože jiným nevládnou. Uzátky na hlasivkách, povídá lékař. — Vím, udělal jsem si je tam, abych nezapomněl zpívat.

(Na scéně přijde děvečka s rozšířeným parapletem a začne v rytmu písničky křesovat po scéně)

Chodila před léty Skromně a s ofnou Měla jen dvě tetv

opak. Jste můj typ (počte zpívat na orientální módu)

S: Dobrý večer. Dovolu, abych se vám představil. Jsem Jonáš. Přijmení jsem ztratil před léty zároveň s legitimací. Za to mám od té doby levnější vizitky.

To jsem rád, že jsem zavítal do Itálie — to byl můj sen. Můj dědeček byl totiž Ital. Nebo Švéd? Teď nevím. Zkrátka — býval námořníkem a na stará kolena se usadil v Tyrolsku.

S: A nestýskalo se mu po vodě?

S: Po vodě vůbec ne. On pil zásadně rum. Když došel nějakou hezčí láhev, tak ji nevyhodil. Udržel do ní loď, jestli to znáte. Nadělal si nejdivů ráhna, stěžeň, kormidlo, plachty... a potom, to všechno pinzetou dopravoval hrdlem do láhve a v láhvi to slepoval.

S: To musela být piplačka.

S: Piplačka? To je slabý výraz. To byla šlená džina, na několik let! A taky to dědečka zahubilo. Jednou dostal k svátku ruin v takový krásný láhvi, že prohlásil: Teď vytvořím životní dílo. Sedl si k práci a zstal od toho po dvanácti letech. A to neměl dělat, protože jak vstával, zavádil o stělu, hlavě se skutálela a padla na podlahu. Pochopitelně se rozsekala.

S: A loď taky.

S: Ne. Loď zůstala celá.

S: Měl. Krásnou, mosaznou. A oběsil se na ní, protože nikdo mu nikdy už nevěřil, že tu loď dělal dvanáct let v láhvi!

Nepříšel jsem ale vyprávět smutné historiky — přišel jsem vám zapívat. Budu zpívat zastraným hlasem — protože jiným nevládnou. Uzátky na hlasivkách, povídá lékař. — Vím, udělal jsem si je tam, abych nezapomněl zpívat.

(Na scéně přijde děvečka s rozšířeným parapletem a začne v rytmu písničky křesovat po scéně)

Chodila před léty Skromně a s ofnou Měla jen dvě tetv

A víc už nikoho

Pěkně si chodila

S tvářičkou nevinnou

Duši však — Konečně

Co je nám do toho

Kdo si dal záležet

Na dobré pověsti

Ten se jí vyhýbal

Byla jen pro toho

Kdo neměl nikoho

Kdo měl jen něčestí

Ten mohl — Konečně

Co je nám do toho

Byla jak motýlek

Co stále přelétá

Oblaží tohoto

Mine zas onoho

Stokráte libaná

Stokráte prokletá

Stokráte — Konečně

Co je nám do toho

Já jsem jí oslovil

Povídám: Děvenko

Proč tady mrznete

Čekáte někoho?

Jste cefk pobiedlá

Jistě jate nejedla

Ona mi odešla

Co je vám do toho

Víte co povídám

Svět za nte nestojí

Iste celá prokletehlá

Nemáte nikoho

A já mám psátiku

A teplo v pokojí

Sla se mnou. Konečně —

Co je vám do toho...

(*áluka odyje*)

S: Promiňte, table písnička sem nepatřila. Víím, že jste přišli na legrace a table sléčny s ořinou vás

nezajímají. Protože jsem kulantní, přidám anekdotu. Tak dejme tomu:

Sedí sléčna v parku a pán sedí vedle ní. Pán chce navázat rozhovor a říká sléčně: Hrajete na piáno?

A ona odpovídá: Vy něco slyšíte? Legrace, co? S: Skutečně! Hráv v parku na piáno — kdo to jakživ slyšel?

S: Jenomže — ona nehrála.

S: A kde se tam tedy vzala ta hudba?

S: Jaká hudba?

S: Ta co on slyšel.

S: On slyšel nějakou hudbu?

S: Já nevím. Vy jste říkal.

S: Ale ne! On nic neslyšel. On se jenom ptal té sléčny, jestli jako náhodou nehraje na piáno.

S: Když nic neslyšel, tak proč se ptal?

S: Protože je to anekdota.

S: Aha, už rozumím. Tak ona seděla vedle něho, hrála na piáno a on nic neslyšel.

S: Ale ona nehrála na piáno!

S: To je dobrý. Tak ona tam má piáno a nehraje.

S: Nemá tam žádný piáno!

S: Aha, tak proto ona nehráje! To je výborná anekdota! Neznáte ještě nějakou podobnou?

S: Podobnou? Léda že sedí pán se sléčnou v parku a každý má před sebou piáno. A sléčna začne hrát a ptá se toho pána: Slyšíte něco? A ten pán říká že ne. Ze nemá hudefbní sluch.

S: Jak tedy hraje, když nemá hudefbní sluch?

S: Vždyť on nehraje.

S: Ale ona hraje a nemá hudefbní sluch!

S: Ona má, ale On nemá.

S: On ale taky nehraje. On jí napadá. On jí říká, že nemá hudefbní sluch.

S: On — Rozumíte? On jí říká, že nemá hudefbní sluch. On! A proto On neslyší, když Ona hraje.

S: No vidíte, jak to dovedete vypointovat, když chcete. Já vám taky řeknu jednu anekdotu: Sedí dva v parku a ona má před sebou piáno.

S: A hraje na něj.

S: Ne, ona si řte. To je právě to. Čte. A najednou z něčeho nic vanane a odchází. Ten pán, co seděl vedle, na ni volá: Sléčno, něco jste tu zapomněla!

Jenomže ona už neslyší a jde dál.

S: A najednou doma vidí, že nemá piáno.

S: Ano.

S: A lekne se.

S: Proč? Někdo tam na ni vybafne?

S: Ne, lekne se, protože zjistila, že cestou v dráhý piáno.

S: Jo ona ztratila cestou dráhý piáno? To já!

S: Vždyť jste říkal, že ho nechala v tom parku

S: V tom parku? To ne, to bylo hlídačovo.

S: Kde ho tedy mohla ztratit?

S: Třeba ho zapomněla v tramvaji.

S: Piáno vám do tramvaje nevezmou —

S: To já vím, že mně ne. Ale jí jo. Ona by

A potom — to piáno bylo malinký. Vlasti

násimo.

S: To není ale moc dobrá anekdota. Já vám

lepší: Sedí dva v parku a tu ona vytáhne a zahráje mazurku. A pak se zeptá toho

Slyšel jste něco? A on odpovídá: Jo, Ci

A ona povídá s pláčem: A mě ne?

S: Nezlobte se, ale tomu se nemůžu smát. Je i

řeknu vám to upřímně — líto. To ten Choj

mohl chvilku přestat, když ona hrála?

S: Nemohl.

S: Co by mu to bylo udělalo?

S: Nic. Ale on tam nebyl.

S: Jak to, že ho tam ten člověk slyšel?

S: Víte co? Zapomeňte na to.

Zapomeňte na to, že jsme si vyprávěli někdy

doty. (*K pábílku*) Mě vždycky spadne ká

srdce, když už máme ten humor za sebou...

Jestě vám něco zazpívám. Mám totiž hlas jí

ruso. Jenže zdaleka ne tak dobrý!

Moje milá dala si

Tmavý převl na vlasý

Takže si jí stále s jinou pleru

Chybí mi ta jistota

Zda je to ta nebo ta

A kdo je ta která právě je tu

Známi na mě hledí

S: podezřením

že si často

Dívky měním

že prý pro mě není dobrým

Všední dny tak jak jdou
Za sebou po řadě
Pusté a prázdné jsou
V nejlépeším případě
Pusté a prázdné jsou
Sedé a zveřejně
A z těch dnů tak jak jdou
Nejhorskí je neděle

Ta zlá neděle
Pustá neděle
Šedá neděle

V neděli monsieur
S dětmi jde s hrdostí
A když den všední je
Zmlátí je ve zlosti
Krade a sprostáčí
Přes týden vesele
Sest dní mu postáčí
Sedmá je neděle

Ta zlá neděle
Pustá neděle
Šedá neděle

Uličí lidí dav
Valí se jak těsto
Tisíce má on hlav
Bezhlavý je přesto
A tam mladý pár
Kručí po avenui
Ona nevyspalá
A on unavený...

Z očí si snaží číst
Milostné dopisy
To co si chtěli říct
Dávno už řekl si
Nic už jim nezbývá
Jen šesti omšelé
A pak ta šedivá
Sedivá neděle

Ta zlá neděle

Růže jak rudá
Perut Ohniváka
Bar Honolulu bar Honolulu
Jen jedno místo
Na světě mě láká
Bar Honolulu bar Honolulu
Tu nejkrásnější
Ze všech těch růží
Chřel bych si domů
Přesadit
Ach přesadit
Když se jí dotknu
Dech se mi už

Koukat jo, ale nehladit!

*(Během další sloky se dívka chová poněkud příulně a při té příležitosti vyptává vyjítému zpěvákovi ná-
převní talku z kapsy a smíří)*

Na kraji města
Bledý neon bliká
Bar Honolulu bar Honolulu
A krásná růže už si
Na mě zvyká
Bar Honolulu bar Honolulu

Stoletček pro dva
Červené vřno
Chladivý miramor
Hudba začla
Hrát
Nejsme tu sami
Je s námi Amor
A já jen šeptám
Mám vás tolik...

*(Zpěvák se při těchto slovech chytá za srdce. Konsta-
tuje bezděky, že jeho náprvní kapsa je prázdná a ne-
dosptá)*

Jsem šťasten, že mým šansonům naslouchají dnes
tak vznešené uši. Uši zdobené 'briliantovými ná-
ušnicemi uší uvyklé želestu pobitých bankovek...
zkrátka - lepší uši! A právě pro tyto uši je určen
můj šanson č. 3

otože najdu
šitadlo stěží
třeba sundat
odré punčochy
yři a jedna je...
a tom už nezáleží...
mám skromně
oblená lýtka
ká jsme zvyklí vidat
sochy

žičení, co vám to udělá? Zůstanete sedět na svých
stech, neopustíte své drahé šampaňské, ale jenom
luchu se předesete do podniků méně vznešeného,
je tento. Co vám to udělá? Zůstanete sedět, ale
nyslenkách pojďte se mnou. Až na konec města.
m, co bliká ten bledý neon... co vám to udělá?

upujeme dovnitř... mezi hosty sedí s odpustě-
ná námořníci, drobné úřednictvo a sem tam ně-
ý ten agent. Světlo je červené... hudba hraje...
předešlý představitel jediné huděbníky)
hle je Jacques. Pije whisky a sodou dolová
čky s umělou květinou. Poeta! — A tohle je
né. Řekáme mu Rasputin. Pije pouze vodku,
nikdy jí neplatí. Vykukl! — A tamhle je Štír.
y mi krev. Skladatel!
hem následujícího šansonu se objeví prodavačka
(in)

kraji města
lý neon bliká
Honolulu bar Honolulu

aru celenta
uplně zvyká
Honolulu bar Honolulu
ám nad vlnem
evakne klíka
dou minutou
o utáti může
bjeví se
Veronika
šeno tibe
lávat růže

dýž vdechuju světle
Rusalka nastříd-
číní dutinu a přáte-
šlenkami. Kdybych
okamžik rozplakat,
něk a potom... Nel
mění se slukón a
u noc jsem dělal ze
t mně nečeká jinak
vrou a já ji nepoznal.
la mě, že si koupila
Nazvyklí jsem si. Pak
sochy a ráda postlou-

Na tingl-tangle
Protože teď se budem smát
Ten kdo se řehce
Mračit se nechce
Ten bude lehce s životem se prát...

V roce 1935 jsme ho našli v New Yorku.

(*Hudba hraje Somebody stole my gal*)

Dobrý večer. Dovolte, abych se vám představil:
jsem Jonáš. Přijmení jsem záhy zkompromitoval
a tak od něho upouštím.

Do New Yorku jsem přijel koňmo. Ačkoliv po-
stavou spíš příručí nebo účetní z čistiny, mám duši
kovbojce. Proto jsem neodolal a jel jsem přerát.
Cestou se mi stala taková podivná příhoda.

Potkal jsem skutečného kovboje. Jakoby z něměho
filmu. Zavolal jsem na něj: Pane kovboji — On nic.

— Monsieur kovboji! — Zase nic. — Továrnič-
kovboji!!! — Zastavil se a povídá: To mě nemůžete

oslovit jménem, jak je tomu v kraji zvykem? —
Promiňte, nevím, jak se jmenujete. Nejsem vocad.

Seskočil s koně a podal mi ruku. Já jsem Zabiják!
Těš mě, já jsem tady za divadlo!

Jeli jsme potom spolu a já cestou pochytil nejednu
písničku. Jednu z té nejedné písničky vám zapí-
š vám. Je to americká lidová baláda o divce, jménem

Klementajin.

Byla krásná

Byla milá

Byla chytrá

Zkrátka fajn

Na zahrádce

Něco ryla

Ríkali jí

Klementajin

Kolik má přeť

Nápadnáku

O tom nemá

Nikdo šajn

Podávají si

U ní kliku

Každěj by chtěl

Klementajin

Jednou ráno
Přišel jeden
Na půl Abel
Na půl Kain
Na půl peklo
Na půl Eden
Začal svádět
Klementajin

Tělo rovný
Měl jak lajna
Nejrovnější
ze všech lajn
A tak vznikla
Láska tajná
Mezi ním a
Klementajin

Když je radost
Přijde smutek
Zmizí vše, co
Bylo fajn
Její darling
Od ní utek
Zbyla sama
Klementajin

Jednou přišel
Pozdrav z Vídně
Jungc Frauen
Alter Wein
Jinak se mám
Celkem bídně
Žij si blaze
Klementajin

Do duše jí
Padla tiseň
Tak se vrhla
Na kokain
A tím končí
Nejen pláče
Ale taky
Klementajin

neděle
eděle

dny tak jak jdou
ou po řadě
i prázdné jsou
i prázdné jsou
i prázdné jsou
i prázdné jsou
i prázdné jsou
i prázdné jsou

řičte
su světeční
om nevíte
tak zhyteční
ní jako ten
váš znužený
rch tak mohl jen
vše do Seiny!

ami taky
eděli
i neděli
neděli

1
ou
ou
nou
ou
nité

ou pitomou pitomou
i...

si z toho večera nepamatuju. Jen vím, že od
by jsme Jonáše neviděli v žádném luxusním
ku. Jestli nechtěl, nebo ho tam nepustili...
jsme ho zase tam, kde začínal: Uprostřed
no kouře v laciném tingl-tanglu... stál na po-
a zpíval:
ste fangle

S: Teď neodolám a povím vám
(*Spátá S, plachého rodu*)
bych radši odolal? — Ale už
dodřím:
Tak na lavičce v parku sedí
chce navázat s tím pánem
Máte rád zvířátka? A on po
mám radši!
S: A kde mají piáno?

S: Doma.
S: A proč ho nevízali a sebou?
S: Nepronášnou ho dýkání.
S: A jak ho tedy dopřít dovnitř?
S: Nijak. Už tam bylo.
S: Ale někdo ho tam přece musel
B: Treba ho sám dávat na oby-
noby, deňhoj den druhou noby
ho, zvěřej den, čtvrtou, pátou
S: Jak to?

B: Nesklopte mi do řeky! Pájeť
ane odnědi, protože byla přeh-
ra dělat. No a pak přelámal kl-
Kolik?
B: No — kolik jich mohli přilo-
B: To je směšný!
B: To je moc, nebo málo?
B: Málo.

B: Tak je to v pořádku. Ovo j-
tebli. Klaves je málo, chybí j-
druhá, budeme krýt jasnou ko-
je vřesku,
B: A co písně?
B: Kdo to kdo?
B: Jsi si jistě jistě jistě,
B: Bud jasně, to písně!
B: Vše tak přelámal toho vše-
B: Ano, upomínat se na, že j-
oklavty.

byly jsou to písně
Hlas j-
byly jsou

S: Teď neodolám a povím vám jednu anekdotu (Spatříš S., plněho radostného očekávání) Nebo že bych radši odolal? — Ale už jsem to slibil, tak to dodrám:
Tak na lavičce v parku sedí pán se slečnou. Ona chce navázat s tím páнем rozhovor a tak se ho ptá: Máte rád zvířátka? A on povídá: Mám, ale vás mám radši!

S: A lede mají píáno?
S: Doma.
S: A proč ho nevezali s sebou?
S: Neprotáhnou ho dvěma.
S: A jak ho tedy dostali dovnitř?
S: Nižak. Už tam bylo.
S: Ale někdo ho tam přece musel dát!
S: Třeba ho sám dávali na etapy? Jeden den jednu nohu, druhý den druhou nohu, třetí den třetí nohu, čtvrtý den, čtvrtou, pátý den...
S: Jak to?
S: Neokážete mi do řeči! Pátý den tu čtvrtou nohu zase odnesli, protože byla přebytečná... pořad bylo co dělat. No a pak přinesli klávesy...
S: Klávesy?
S: No — kolik jich mohli přinést... padesát?
S: To je směšný!
S: To je moc, nebo málo?
S: Málo.

S: Tak je to v pořádku. Ono jim to připadalo málo. Oni totiž troušili ty klávesy cestou. Ale pak si řekl: Kláves je málo, chtěli jsme hrát dvě hodiny domně, budeme hrát jenom hodinu a půl. No a to je všechno.
S: A co pedály?
S: Kdo, oni?
S: Jak to, kdo?
S: Já ani špatně rozuměl.
S: Před jsem to, co pedály!
S: No — oni pedályi pokládají něco jiného.
S: Víte co? Nechme toho věas.
S: Ano, zapomeňme na to, že jsme si kdy vyprávěli anekdoty.

Kadý ráno na píano
Hraje Jack
Kadý ráno

Na píano
Hraje Jack
Honky tonk
Honky tonk
Honky tonky blues

Nikomú v dopně nevdáí
Že to píano ncladí
Když hraje Jack
jak už jsem řek
Svý honky — tonky blues

S: Víc už síš z toho večera nepamatuju.
S: Já si ještě vzpomínám, že ta slečna, co obsluhovala, měla na mullíčku prstýnek.

S: Jesti ještě jednou připomeněš, co měla která slečna na kdy, kde a nač, tak jdu domů!
S: Tak dobře. Neměla prstýnek (Za zády S. šepká do publiky) Měla!

S: Na podzim 1938 jsme Jonáše zastihli v Praze. To už nebylo v jeho moci, aby se rozplynula nejčernější chmurn.

(Hudba hraje U našich kaviáren)
S: Dobry večer! Dovolte, abych se vám nepředstavil. Máme málo času. A protože čas jsou peníze, máme málo i těchto. Já říkal Oldovi, proč si dělá takovou řeč. Já říkám: Přece jenom, takovej prezent, to stojí peníze. — Jo, vy nevíte, oč jde? To bylo totiž takhle:

Přišel mi k svátku
Gratulovat Olda
A přinesl mi
Žlutý tulipán
A pěknou reprodukcí
Od Maróldu
Je na ní vidět
Bíva u Lipan

Povětil jsem si
Obraz do pokoje
A tulipán jsem
Pod něj postavil
Jo, umění a kytky

To je moje!
Pak jsem to s Oldou
Pěkně oslavil

Proč nechal jsem tulipán pod obrazem
Proč?
Proč jsem ho radši nepostavil na zem
Proč?
Když vystřel padne
Voják se kácí
Tulipán vadne
Barva se ztrácí

I kytka pozná
Že bitva hrozná
Životu nesvědčí

A proto tvrdím
Že když kvůli pánům
Se lidi začnou
Mezi sebou prát
Neprospívá to
Vůbec tulipánům
A nezlobte se
Já mám kytky rád!

Londýn 1939.
(Hudba hraje Lambeth Walk)

S: Dobry večer! Dovolte, abych se vám představil. Jsem Jonáš! Přijmení nemám. Utrpěl jsem v těchto rušných dnech průstřel legitimací. Křestní jméno vyvázlo bez škrábnutí, přijmení je v tahu. Jsem rád, že mi křestní jméno zůstalo. Je pouhý Jonáš byl ten prorok, co ho spolkla ryba. Tři dni ji ležel v žaludku, než přišla na to, že Jonáš není strava, nýbrž pasažér. Nedovedu si představit bez nadějnější situací. A přece to nakonec dobře do padlo.

A proto: Když vás někdy spolkně velryba, vzpomněte si na Jonáše a neztrácejte naději. Protož když ji ztratíte a někdo ji najde, určitě vám ji nevrátí.

A teď si poslechněte písničku o Lili Marlen:

bylo, tak to bude
jsem se s sebou všude
roba má vkročila
řízkém trotóru
encovém slunce žaru
i se mi líbila
arlen
Marlen

biel a tak já musel
viti město Brusel
a jsem té v ulicích
roku na to v zimě
jsi se mi v Římě
sem se z tónů tvých
arlen
Marlen

ti však přede všemi
ve tvé rodné zemi
má jsi jak starý cín
jméno v tomto státu
á po osmatým drátu
ě trochu cítit plyn
arlen
Marlen

a 1941.
a hraje Poljška pole)

vošel! Dovolte, abych se vám představil:
oná. Přijmení sice mám, ale říkejte mi Jo-
colajevič. Přšel jsem vám vyprávět pohádku:
dnou jedno letadlo. Junkers hechtundachtzig!
!!!
— V letadle Kurt. Kurt věděl, jakmile se
červená, musí vyskočit. Za jedy? Za jedy!
trom! Co se dá dělat. Válka je válka.
řel. Rozsvítla se červená. Kurt vyskočil a
ein, zwei, drei... und so weiter. Pak se
padák a Kurt padal, jak se patří.
ák padá, tak ho napadá, že padá do Ruska.
vzpomíná na takovou legrační kresbu, kte-
el v jednom časopise: Parašutista padá při-
taktus... Co bych za to dal... mvalš si Kurt.

„kdybých mohl místo do Ruska padnout na kaktus!
— Ale co, koupim si papachu a ztrafm se v davu.
Dialekt mám... Hm... jak mižu vědět, jestli mám
dialekt? Třeba ho mám a třeba mi to zatajíli. Tře-
ba používám nesprávné přísudek a to mě prozradí.
A ta nepřátelská země je čím dál tím blíž...“

„Jakmile přistanu, pobežím do Moskvy a tam vy-
konám své poslání, kdyby mě to mělo život stát!
— No, ale když to nepůjde, tak to nepůjde! Kvůli
tomu snad válku neprohrajem. Jen abychom ji ne-
prohrali a aby se to pak nesvedlo na mě!“
Kurt se najednou cítí hrozně nespokojený. Má po-
cít, že ho doběhli. Vylíčili mu do poslední podrob-
nosti, co se kolem něj bude dít, ale nikdo mu neřekl,
co se bude dít v něm. A ta země je zase o pár set
metrů blíž.

Kurt si najednou uvědomuje, že je vlastně kadeřník.
A najednou cítí tu zrudlost a absurdnost situace:
V mrazivé noci, dva tisíce metrů nad Ruskem visí
po zuby ozbrojený kadeřník. Úplná apokalypsa.
Kadeřník má přece v noci spát, aby mohl ráno svěží
začít střihat!

Kurt najednou dostal strach. Aniž by si to uvědo-
mil, chytil se za popruhy padáku a začal se nadlehčo-
vat, aby nepadal tak rychle. Leč gravitaci neosáhl.
Za několik vteřin se dotkne podrážkou nepřátel-
ské země. Kdyby padal ještě pár hodin, stal by se
možná z Kurta filosof. Bohužel — na to už bylo
pozdě. Ale stačil se stát alespoň znovu po dvou le-
tech kadeřníkem. Je lbo Píralon?

Slyšte píseň z kolovrátku
Slyšte píseň z hospody
Jak Petruška na zahrádce
Šel natrhat jahody

U zahrádky na kopečku
Zval Petruška stavej dub
A pod dubem vlčí smečku
Jak si pracně brouší chrup

Leč Petruška nemá pušku
Má však pro to důvody:
K čemu pušku pro Petrušku
Když ide trhat jahody?

Jenže vlkům není známo
Že Petruška nemá strach
A že zuby si povylámou
na těch jeho jahodách

S: No a víc už si z války nepamatuju.
S (už už chce začít mluvit, ale je zastaven přísným
pohledem S)

S: No a pak už jsme viděli Jonáše v Praze. To snad
ani nebudeme připomínat. To už všichni pamatu-
jou. Leda pro ty mladší...

(Hudba hraje Včera nežele byla)

S: Dobrý večer. Dovolte, abych se vám představil:
Jsem Jonáš! — Přijmením vás nebudu obtěžovat,
ale zato vám řeknu jednu anekdotu:
Na lávce v parku sedí pán se slečnou. A ta sleč-
na...
S: ...hraje na piáno!

S: Ne. Na housle.
S: Co je to za pitomost! V parku se přece hraje na
piáno.

S: Co vás to vede! V parku vždycky na housle!
S: To jste asi špatně dával. Ta slečna hrála na piáno.
S: Podívejte se — ta slečna je z mé anekdoty, a tudíž
bude hrát, na co řeknu. Jestli vy si někdy vymyslí-
te anekdotu, což je nepravděpodobné, tak ať vám
tam hraje slečna třeba na xylofon.

S: Rozhodně s houslema mi do parku nesmí. Ještě
ji budou házet lidi pětníky do klobouku!
S: Zkrátka: slečna hraje na housle. Poem. A ten pán,
co sedí vedle ní, poslouchá a najednou mu to nedá
a vytáhne citeru. A ptá se té slečny: Smím vás
doprovodit?

A ona povídá: Jo, jen co to dohrajú!
S: Te se povedlo!
S: Nedějte, jako že jste tomu rozuměl.
S: To je přece jasný. Ta slečna nechtěla, aby jí ten
pán doprovázel na citeru, protože by se s ním mu-
sela dělit o pětníky.

S: Já vím. Vy za to nemůžete. Vy jste taková hrčka
přírody. Zapomeňte na to, že jsme si někdy vy-
právěli anekdoty a pojďte se věnovat něčemu váž-
nějšímu.
Existuje takové české přísloví: Či chleba iřš, toho

píseň zpívej. Je trochu nadou-
jim chleba, nemohu zpívat.
Či chleba jidáváš, toho píseň.
Protože jsem byl přítel český
zvůli jsem trochu zdejšho fishk
verbuuk. Touž verbuuk —
Nebo verbuuk? Hm se bukáte.

V pimprlové komedii stalo se
že uedla vosa krkli na nose
Krdl se namířil a bouch přelst do
Zavolejte na tu vosa Skobola!

Skobola si řek, že vosa prolene
Bukovici mobedná se ožene
A jak tak at vosa sedí na nose
Boucheje já a v tu ránu je po vo-

Zhyvá jen, abychom
K tomu dodali:
Je po vose
A po krkli

Chci bych radit, nějak vás však
Mladí vědě řeky mřvnutím
Nedopadate tak jako Skobola
Nebudou vás porovdovat —
že stáde pítas
A jako rolník...

Čento verbuuk se zpíval při př-
ředí se kátoe Vosaúe, pšedat
jineho! Stědo boučá, někdo v
to je to, jak jsem byl se škola
něd pást něčímkyžo to je a oia
ze chleba, jáš jsou tamhá
doby

Prosim jen ty Vosaúe, jak je mi
tak se kátoe Vosaúe, pšedat
mí — jak se se boučá, pšedat
třeba něčímkyžo to je a oia
žet se kátoe Vosaúe, pšedat
mí — jak se se boučá, pšedat

píseň zpívej. Je trochu nedomyšlené, protože když jím chleba, nemohu zpívat. Mělo by spíš znít: Cí chleba jídváš, toho píseň zpívávej.

Protože jsem byl přivítán českým chlebem a solí, zvolil jsem trochu zdějšího folklóru a zazpívám vám verbuňk. Totiž verbuňk — spíš boogie-woogie. Nebo verbuňk? Hm se hukáze.

V pimprlové komedii stalo se

Ze usedla vosá králí na nose

Král se namíchl a bouch přestí do stola

Zavolejte na tu vosu Škrholu!

Škrhola si řek, že vosu prožene

Šalovicí mohltně se ožene

A jak tak rá vosá sedí na nose

Bouchpé jí a v tu ránu je po vosé

Zbývá jen, abychom

K tomu dodali:

Je po vosé

A po králí

Chcěl bych radit, nijak vás však nenutím

Malé věci řešte ruky mávnutím

Nedopadnete tak jako Škrhola

Nebudou vás považovat —

Ze cínare pána

A jeho rodmu...

8) Tento verbuňk se zpívá při prástkách v Praze 2. Když se řekne Venuše, představí si každý něco jiného! Někdo hvězdu, někdo Venušu věstonickou — to je ta, jak jsem byli se školou v muzeu a já se pal paní učitelky, co to je a ona povídala: Podívej se, chlapče, jaké jsou tamhle hezké hliněné ná-
doby...

Potom jsou ty Venuše, jak je maloval ten Vlach... tak se kdysi říkalo Italům — Botticelli. A potom ten... jak on se jmenoval... měl takovou sympa-
tickou národnost: Flám...

Když se řekne Venuše, představím si vždycky ta-
kovou antickou dívku bez hlavy, bez rukou, ale

kus! Takový stále aktuální typ dívky: K čemu ruce, k čemu hlava...? Jako je např. ta Venuše kyrénská! Nevím sice, kdo přišel na to, že je to zrovna Venuše, když jí není vidět do obličejce. To, co je vidět, by se mohlo klidně jmenovat Božena. Archeologové tvrdí však, že je to Venuše, zřejmě se v tom vyznají. Já jenom vím, že to není Venuše. Dodnes potkáváme v uličkách Prahy Venuše. Mají sice hlavu a ruce, ale vidíte, že je to z jejich strany takovej luxus. Jednu takovou jsem velmi dobře znal. Byla to Venuše typu díblák.

Jen jednou jsem jí sňhal slzy

A věřte chutnaly jak sůl

A od té doby mě to mrzí

Že jsem moh být takový drzý

A nabídl jí srdce půl...

Říkala mi: Huberte

Přidejte trochu vášně

A trochu chladu uberte

— A budem se mít krásně...

Šišlala...

Často jsme tak seděli

Při sklenici punče

Do očí si hleděli;

— Vy žte moje slunce...

Šišlala...

Řekl jsem jí: I vy šotku

Vy to se mnou umíte

Na památku vaší fotky

Věnovat mi musíte

Na ta slova blaženě

Přivřela své oči

A pravila zasměně:

— Máš mě ve své moči...

Šišlala...

S: No — a od té doby jsme Jonáše neviděli. Ale

protože ho známe jako svou obuv, do-
představit, co asi zpívá dnes:

Prožil jsem leccos

Vlasy mi šednou

Za pár let bude

Ze mě kmet

A proto chtěl bych

Jestě aspoň jednou

Zazpívat pro vás

Naposled

Prožil jsem toho

Příliš mnoho

A mohl bych dát

Mnoho rad

Mě však se nechce

Protože radit

Jo to jde lehce

Pojďte se vsadit

Chcěl bych vám radši

Zazpívat

To co jsem zpíval rád:

Vyvěšte fangle

Na tingl-tangle

Protože Jonáš Jonáš

Už je tu

Veze vám horu

Bezvadnejch fóru

A prvořádných kupletů!

Koukejte už se blejská na časy

Rozplyne se i nejčernější chimira

Jestli se nerozplyne tak vám u kasy

Mademoiselle vrátí zpátky tobo bůra

Vyvěšte fangle

Na tingl-tangle

Protože teď se budem smát

Ten kdo se řehee

Mračit se nechce

Ten umí lehee

S životem se prát...!

**Magnetofon,
el. gramofon,
televizor
a radiopřijímač**

jsou nepostradatelnými pomocníky v práci herců, zpěváků, tanečníků, skladatelů i reprodukcích umělců.

Jen přístroj opravený nebo seřízený odborníkem poskytne vám správnou reprodukci hudby, mluveného slova, jas a gradaci obrazu.

Nesvěřujte svůj aparát pokoutním opravářům!

Máme specializované opravy:

MAGNETOFONŮ
A **EL. GRAMOFONŮ:**

Praha 1, Panská 1
telefon 22-07-25

Běžné opravy magnetofonů do dvou dnů

TELEVIZORŮ:

Praha 1, Pařížská 19 - telefon 620-23

Praha 1, Soukenická 13 - tel. 6-7777

Praha 4, Lumírova 7 - telefon 93-00-17

Praha 6, Pohraniční stráže 31
telefon 32-70-04

Praha 8, Rudé armády 49
telefon 8-3333

TRANZISTORŮ:

Praha 1, Soukenická 13 - telefon 6-7777

Praha 8, Rudé armády 49 - telefon 8-3333

RADIOPŘIJÍMAČŮ:

Opravy ve všech pražských obvodech
Informace 6-0000

TELEVIZNÍCH ANTÉN:

Praha 1, Pařížská 19 - telefon 623-04
(dodáváme, montujeme, udržujeme)

ČE
př
x
Lu
kub
Ol
Hra
Fr
a
v
Je
h
C
K
M
h
P
h
C
P

Prilástek k o